

[Lone Dybkjær]

udvalget. Vores holdning til dette vil afhænge af, hvilken løsning der findes på jobskabesperioden. Dermed være ikke sagt, at man ikke skal forhøje støtten; vi er bare betænkelige ved, om vi igen skal lægge et skel ind. Vi beskæftiger os her med ungdomsarbejdsløshed, men vi ved jo, at der også eksisterer arbejdsløshed andre steder, og det kan være nok så vanskeligt for dem over 25 år at få job.

Som slutbemærkning vil jeg sige, at jeg er bange for, at arbejdsministeren har undervurderet antallet her. Det vil få indflydelse både på udgifterne og på spørgsmålet om, hvorvidt vi har en tilstrækkelig uddannelseskapacitet.

Waldorff (VS):

Jeg er enig i de ting, som ordføreren for SF sagde om mulighederne for at få undervisning i forbindelse med et arbejdstilbud. Men hvis dette her skal være et forsøg på at starte på det, der hedder betalt undervisning eller frihed til undervisning i arbejdstiden, har jeg svært ved at forstå, hvorfor det ikke skal være en ret at have to måneders uddannelse. Jeg har svært ved at forstå, hvorfor det skal være op til den enkelte arbejdsgiver at afgøre, om den, som er på jobtilbud, skal have den uddannelse i op til 2 måneder, som der her er tale om. Men ikke desto mindre er det selvfølgelig et lille fremskridt.

Derimod er jeg ikke så enig med SF med hensyn til, at der er brug for en lov om arbejdstilbud. Fru Lilli Gyldenkilde sagde, at vi må have en lov, som sikrer, at folk får et arbejdstilbud, inden de falder for grænserne. Jeg mener, det rigtige svar er, at man fjerner tidsbegrænsningerne i arbejdsløshedsunderstøttelsen, og at vi i hvert tilfælde ikke uden videre skal acceptere, at man prøver at komme ud over det problem, som jo har noget med økonomi at gøre, ved at lave en lovgivning, som i virkeligheden er fantastisk restriktiv, og som lægger op til angreb på de faglige organisationer og de faglige rettigheder. Det er jeg formentlig også helt enig med SF i, men spørgsmålet er så, hvad vi stiller op med det.

Vi har spurgt, og det har SF også tidligere gjort, hvor mange der er blevet udsat for sanktioner som følge af, at de ikke har villet modtage et jobtilbud, men vi har stadig væk ikke fået svar på det. Vi mener, det er på

tide, hvis man ikke allerede har tilgængelig statistik, man kan gå ud fra, at man så sørger for at få det, så vi kan se, hvordan dette her virker.

Det, der er problemet i arbejdstilbudsloven, er, at man kan komme og påstå: her er et rimeligt arbejdstilbud, du har pligt til at tage det, ellers så ryger du på karantæne. Det kan have de konsekvenser – det ved vi ikke så meget om, fordi vi ikke kender de konkrete tilfælde og ikke kan få dem oplyst – at virksomheder, som f.eks. ikke vil overholde arbejdsmiljølovgivningen, kan sikre sig en arbejdskraft på trods af, at en fagforening f.eks. forsøger at presse den virksomhed bl.a. ved at nægte at lade folk arbejde der. Det er på den måde, man kan bruge en sådan lovgivning til at svække f.eks. kampen for et bedre arbejdsmiljø. Denne diskussion mener jeg altså vi må have op igen og igen, indtil vi får nogle rimelige svar på det.

Det andet er, at man vil løse problemerne ved endnu en gang at forhøje tilskuddene til de private arbejdsgivere. Det virker på to måder. Man siger godt nok, at støtte selvfølgelig kun skal gives, hvis man påviseligt ansætter flere, end der er i forvejen. Det kan man muligvis bruge de faglige organisationer til at kontrollere, men det, som man selvfølgelig ikke kan bruge de faglige organisationer til at kontrollere, er, hvordan den virksomhed ville have reageret, hvis der ikke havde været en støtteordning. Ville virksomheden ikke alligevel have ansat arbejdskraften? Det er simpelt hen umuligt med sådanne støtteordninger at gardere sig imod, at der under alle omstændigheder sker en konvertering fra ordinære job til ekstraordinære job, og det betyder, at det, man gør, ikke er et reelt indhug mod arbejdsløsheden, men er en omfordeling af arbejdsløsheden. Man får måske nok færre, der går meget lang tid på understøttelse, men man får flere, der går middellangt på understøttelse.

Det er et problem, vi også kender fra kommunerne, og vi har jo diskuteret Lunderskoveksemplet i dag. Hver gang vi spørger om dette her, får vi at vide, at kommunerne ikke kan få støtte til ting, som skulle have været opført på budgettet, men som er sparet ud. Jeg mener stadig væk – og det tror jeg ikke arbejdsministeren har modsagt os i endnu – at vi ikke har nogen garanti imod, at kommunerne laver følgende trafik: næste år